

[Robert Pedersen]

og vores størrelse er helt afhængige af vores omgivelser, og jeg synes også, jeg har grund til at tro på erfaringerne fra den sidste folkeafstemning: de spøgelse, som blev manet frem dengang, er ikke så stærke.

Jeg håber ikke, der bliver en folkeafstemning, for som skrevet står: din tale skal være ja, ja eller nej, nej, og alt andet er af det onde, thi så får vi de kløfter i det danske folk, som vi godt kan undvære, men som tvinger os, der tror på overbevisningen og dialogen, til at bruge ord og til at lægge os på standpunkter, vi ikke kan holde ved. Derfor vil jeg appellere til statsministeren, når han skal replicere, om at give forhandlingen en chance. Det håber jeg han vil gøre, og min konklusion er, at de, som tror, at moral og politik ikke hænger tæt sammen, aldrig vil lære at forstå, hverken hvad politik eller hvad moral er.

Gert Petersen (SF):

Hr. Kofod-Svendsen sagde tidligere, at det var udtryk for en slags konservativ, ja, han brugte endda ordet reaktionær, holdning, når man modsatte sig forfatningsændringer. Det kommer da ganske an på, hvad det er for nogle forfatningsændringer. Jeg ville da godt have stemt for en ændring i Romtraktaten – det kan jeg da sige med det samme uden at have rådslået med mit parti – hvis Luxembourgforligets vetoret skulle knæsættes i Romtraktaten og det derved blev endnu vanskeligere at ophæve denne vetoret. Men det, det drejer sig om her, er jo, at det går i den stik modsatte retning, og derfor er det ikke ligegyldigt, hvad det er for nogle forfatningsændringer, der er tale om. Hvis man foreslog en forfatningsændring i Danmark om gennemførelsen af enevælden, tror jeg, at både hr. Kofod-Svendsen og jeg ville stemme imod uden af den grund at ville blive udlagt som konservative.

I den givne situation drejer det sig altså om det stik modsatte af en knæsættelse af vetoretten, af en styrkelse af de enkelte landes selvstændighed inden for hele Romtraktatens konstruktion. Det drejer sig om en svækkelse af de enkelte landes selvstændighed og en styrkelse af selve konstruktionen.

Jeg synes, at debatten her har været lidt absurd, for hele operationen blev startet på det noksom bekendte Milanotopmøde, hvor

et flertal af staterne iværksatte en proces imod et mindretal – og Danmark hører til mindretallet – som skulle sigte på at tage skridt henimod EFs omdannelse til en europæisk union. Det var meningen med den beslutning, der blev taget på Milanotopmødet.

Nu er processen altså foreløbig afsluttet, og nu skal vi åbenbart tro på, at det lille Danmark med sin geniale statsminister og endnu mere geniale udenrigsminister i spidsen har besejret alle de andre lande i EF, sådan at alt, hvad Milanomødet lagde op til, er taget af bordet og det nærmest er det stik modsatte resultat, der er kommet ud af det. Det er naturligvis urigtigt, og derfor er der tale om, at man fra regeringspartierne side prøver at sælge noget under falsk varebetegnelse.

Diskussionen havde været betydelig nemmere, hvis man åbent og ærligt havde sagt: ja, der er tale om skridt henimod en union. De er ikke så store, som de andre ønskede på Milanotopmødet, vi har faktisk fået gjort disse skridt betydelig mindre, men nu vel, der er tale om skridt, og det synes vi er rigtigt. Så kunne vi have fået en ordentlig diskussion. Men her prøver man altså på at skjule det, der faktisk sker, under falsk varebetegnelse, og det er naturligvis med til at forvirre diskussionen.

Statsministeren talte om en dansk tøven, der var uforståelig for de andre medlemslande, om dansk hovmodighed, om, hvordan de andre dog opfatter det, og hvordan de vil opfatte et dansk nej. Det er jo helt forfærdeligt.

Jeg kan da udmærket godt forstå, at de andre medlemslande bliver forvirrede, men hvem har ansvaret for det? Det mener jeg da bestemt at regeringen har, for det er regeringen, der har skabt det indtryk under forhandlingerne, at hvis man ville standse her, kunne man få støtte fra Danmark. Regeringen har simpelt hen ikke haft sine forbindelseslinjer i orden til de partier, som dannede et flertal bag den forhandlingspolitik, som regeringen besluttede sig for. SF og VS foreslog efter Milanomødet, at vi simpelt hen skulle lade være med at forhandle, at vi skulle sige: dette vil vi ikke være med til! Og det var i og for sig den samme holdning, der var hos et flertal her i salen, at der ikke var behov for forhandlinger, at der ikke var behov for ændringer i Romtraktaten, men så var